VIORICA RĂILEANU
(Chişinău – Republica Moldova)

MDCCCXII–MMXII: STIGMATIZAREA NUMELOR ROMÂNEŞTI DUPĂ ANEXARE

„Nu există cea mai frumoasă limbă din lume, după cum nu există cea mai frumoasă naţiune – există numai nişte prielnice sau nefavorabile vecinătăţi" (Grigore Vieru)

Basarabia[1] este provincia românească dintre Prut şi Nistru, care a avut nenorocul să fie megieşă cu spaima lumii civilizate: Rusia. Deşi Imperiul Rus a dispărut, simţul realităţilor trecute nu a dispărut la noi cu totul.

La 16 mai 2012 s-au împlinit 200 de ani de când două imperii hulpave – Turcia şi Rusia – au rupt în două Ţara Moldovei. Graniţa a trecut pe trupul viu al Moldovei, care de 200 de ani doare, fiind încă o rană deschisă. O perioadă istorică trepidantă, care stârneşte, deopotrivă, nedumerirea, perplexitatea, panica şi compasiunea.

[1] Trebuie menţionat că până în 1812, numele de *Basarabia* desemna o mică parte din pământurile Moldovei amplasate în partea de sud a interfluviului Prut–Nistru, care nu a existat niciodată de sine stătător faţă de celelalte ţări româneşti. A fost numită aşa în cinstea voievozilor transilvăneni *Basaraba*, care în primii ani ai secolului al XIV-lea au pus începutul dinastiei Basarabilor. Explicarea denumirii de Basarabia o găsim la profesorul şi geograful rus, ajuns mai târziu membru al Academiei ruse şi preşedinte al Societăţii ruse de geografie, Lev Semionovici Berg (1876 – 1950), în lucrarea sa *Basarabia*, apărută la Petrograd în 1918: „În timpul ocupaţiei ruseşti din 1806–1812, Basarabia actuală purta numele de Moldova aşezată în stânga Prutului. În curând însă după această anexiune i s-a dat în mod oficial numele de Basarabia, deşi încă mult timp după aceea prin Basarabia se înţelegea numai partea ei de sud sau Bugeacul". Încă în 1838, rusul Skalkovski mai numea Basarabia numai „raiaua Benderului şi a Chiliei împreună cu fortăreaţa Ismailului". Mai târziu numele de *Basarabia* a fost implantat artificial asupra întregii provincii (Petru Caraman, *Românitatea Basarabiei văzută de ştiinţa oficială sovietică*, în Basarabia, Chişinău, 1992, nr. 2, p. 106; Mircea Rusnac, *Recensăminte şi mărturii în Basarabia Ţaristă (1812 – 1918*; http://istoria.md/articol/446/Recens%C4%83minte_%C5%9Fi_m%C4%83rturii_%C3%AEn_Basarabia_%C5%A2arist%C4%83).

BDD-V714 © 2014 Argonaut, Scriptor
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.31 (2026-11-27 03:03:33 UTC)

Istoricii români, care au studiat politica promovată de ţarism în Basarabia în perioada 1812-1917, au constatat că a fost o politică de deznaţionalizare a românilor basarabeni, având drept scop declarat „identificarea provinciilor cucerite cu statut cuceritor" (Varta–Dragnev 2005, p. 117).

Ştefan Ciobanu (1926, p. 2) menţiona că „după răpirea rusească din 1812, Basarabia s-a pomenit izolată în mijlocul torentului rusificator". Şi avea dreptate. În 1912, cu prilejul împlinirii unui secol de asuprire străină, Petre Cazacu, în lucrarea *O sută de ani de robie*, se întreba: „Ce s-a făcut în această sută de ani în Basarabia de către bunul nostru vecin, care de sute de ani strigă că a fost, este şi va fi «eliberatorul popoarelor balcanice»?" Răspunsul l-a formulat chiar cel care-şi pusese întrebarea, într-un singur cuvânt: „Rusificare".

Ce mesaj au românii basarabeni pentru ruşi după 200 de ani de „istorie comună"? Mesajul, s-o spunem cu onestitate, e trist, pentru că scump am plătit şi mai plătim această „drujbă".

În perioada ţaristă, bolşevică, sovietică, deşi mecanismele de deznaţionalizare a populaţiei băştinaşe au fost diferite, scopul urmărit a fost acelaşi: ştergerea identităţii naţionale a românilor basarabeni (Ciobanu 1926, p. 2).

Prima grijă a noilor stăpâni ai Basarabiei, după „anexarea-ocupaţie", a fost să zădărnicească orice manifestare deschisă năzuinţei spre unire, prin suprimarea treptată a oricărei urme de autonomie locală, prin unificarea administrativă, deportări şi colonizări[2].

Ocupaţia rusească nu se mărgineşte la a impune obligaţii politice şi economice, ci ia parte la dezavuarea valorilor naţionale bine orga-

[2] În momentul anexării, populaţia Basarabiei era formată în proporţie de aproximativ 95% români, care erau majoritari şi pe teritoriul fostelor raiale turceşti. Cu mici ajustări, cifrele se repetau în concluziile primului recensământ oficial rusesc din provincie, cel din 1817: români 86,0%, ucraineni 6,5%, evrei 4,2%, lipoveni 1,5%, greci 0,7%, armeni 0,6%, bulgari şi găgăuzi 0,5% (Nistor 1991, p. 203). În câţiva ani, Bugeacul a devenit un veritabil mozaic de naţionalităţi. Între anii 1812–1834, prin strămutarea ţăranilor români în Siberia, Caucaz, Amur, Turkestan etc. au dispărut 47 de sate din Basarabia. Prin urmare, putem fi de acord cu N. Iorga, care susţine că în acest timp au părăsit Basarabia cel puţin 30 000 de suflete. În 1907 ruşii şi ucrainenii din Basarabia totalizau 24,6%! Un rezultat „fructuos" al unei rusificări de o sută de ani!

BDD-V714 © 2014 Argonaut, Scriptor
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.31 (2026-11-27 03:03:33 UTC)

nizate şi înzestrate, pe care le supune fără nicio excepţie la vexaţiuni. Caută să altoiască pe sufletul basarabeanului blajin cultura altui popor străin, cu altă structură sufletească şi cu alte aspiraţiuni, urmărind chiar o aservire culturală, prin introducerea limbii ruse în instituţiile publice: în 1824 limba rusă este impusă ca limbă de comunicare în toate relaţiile oficiale din provincie, în 1842 predarea în limba română a fost interzisă în şcolile secundare, începând cu 1860 a fost interzisă în şcolile primare, iar din 1883 utilizarea limbii române a fost interzisă şi în biserici. Cu ajutorul şcolii, Imperiul Rus a încercat să rusifice pătura cultă din Basarabia; cu ajutorul bisericii, ea nădăjduia să rusifice populaţia rurală. Era ceea ce şi-ar fi dorit oricare tiran străin, ocupând o ţară cu o istorie şi o cultură milenare: decapitarea memoriei ei ancestrale. Au trecut 200 de ani de dominaţie, dar, şi până azi, intelectualul şi ţăranul român din *Moldova aşezată în stânga Prutului* nu vorbeşte altă limbă decât cea românească, nu se roagă lui Dumnezeu decât în limba părinţilor şi bunicilor săi!

Spre regret, o descălecare ţaristă, sau de altă factură rusă, s-a făcut în onomastica noastră. Am putea chiar afirma că rusificarea Basarabiei în secolul al XIX-lea a început de la nume. Or, astăzi, după două secole de deznaţionalizare în galop a Basarabiei, dacă ne luăm după nume, se creează impresia că am fi mai degrabă o ţară de ruşi moldovenizaţi. E vorba de o chestiune delicată, ce ţine atât de sentimentele personale, cât şi de cele naţionale.

Teologul rus Pavel Florenski afirma: „Spune-mi numele tău şi am să-ţi spun cine eşti”, dând de înţeles că destinul nostru se conţine în numele fiecăruia dintre noi. Tot el zicea că „un nume strâmb înseamnă şi un destin strâmb”. Să fi ştiu oare acest lucru şi „eliberatorii” noştri? Probabil că da, pentru că există numeroase documente istorice care atestă că încă sub ocupaţia ţaristă, în multe sate din Basarabia, toţi locuitorii cu nume de familie româneşti se pomeneau peste noapte cu altele, schimonosite sau traduse. Adaptarea forţată la modelul onomastic rusesc a fost impusă şi făcea parte din politica panslavistă[3] de asimilare şi deznaţionalizare a popoarelor colonizate.

[3] Curent politic apărut în sec. al XIX-lea, care urmărea unirea într-un singur stat a tuturor popoarelor slave.

BDD-V714 © 2014 Argonaut, Scriptor
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.31 (2026-11-27 03:03:33 UTC)

Promotorii maleficei politici au elaborat mai multe metode rapide şi eficiente de rusificare a numelor de familie. În primul rând, prin amplificarea lor cu sufixe slave. Cercetătorii au constatat că pe parcursul secolului al XIX-lea, diecii actelor româno-slave, pentru a caracteriza mai precis funcţia de patronim a unui nume, au înlocuit sufixul românesc *-escul* cu sufixele slave care au aceeaşi funcţie: *-ov*, *-ovici*, *-ev*, *-evici*, *-ici*[4]. De ex.: *Popov* şi *Popovici* în loc de *al Popei* sau *Popescul*; *Manev*, *Braevici* în loc de *al Manii* sau *Brăescul*; *Bârlici*, *Draganici* în loc de *Bârlescul*, *Drăgănescul; Dulcici*, *Jumătatevici*, *Limbădulcevici*, *Mălaevici*, *Năsturelovici*, *Porcovici* etc. sunt alte exemple atestate în documentele istorice (Bogdan 1913, vol. I, p. 285, p. 287; vol. II, p. 59, p. 407, p. 416). Ulterior, sufixele *-ov*, *-ev* puteau forma derivate şi de la alte cuvinte ce serveau drept caracteristică a persoanei, de la porecle şi, mai ales, de la numiri de profesii (ЧИЧАГОВ 1959, p. 47–57). Astfel, s-a ajuns ca sufixul *-ov*, să fie ataşat fără discernământ la un şir impunător de nume, mutilându-le şi deplasându-le într-un cadru lingvistic grotesc, care nu se integra nicicum în sistemul gramatical românesc. Iată câteva exemple excerptate din Arhiva Naţională a Republicii Moldova: Constantin *Balanov*, Constantin *Burianov*, Alexandr *Crudov*, Iosif *Daculov*, Gheorghii *Gaiducov*, Vasilii *Gandacov*, Calistrat *Hinculov*, Grigorii *Jumarov*, Vasilii *Levodarov*, Gherasim *Lucov*, Pavel *Moldovanov*, Piotr *Munteanov*, Andrei *Negruţov*, Ivan *Raculov*, Matfei *Saracov*, Gheorghii *Spiridonov*, Ivan *Spoialov*, Piotr *Surdulov*, Anton *Ţaranov*, Grigorii *Teslarov*, Gheorghii *Tomov*, Vasilii *Untilov*, Cozma *Ursov*, Gavriil *Vierov* (Codreanca 2012, p. 168–169).

Un alt sufix rusesc care a cunoscut o largă popularitate în transcrierea deformantă a numelor româneşti este sufixul *-ii/-schi/-schii*, atestat şi astăzi în număr mare: *Artenii*[5] (175), *Istratii* (920), *Manolii*

[4] Formele de patronime în *-ov*, *-ev* şi *-ovici*, *-evici*, conform unei legi speciale din Rusia, se deosebeau între ele. La formarea patronimelor cu sufixele *-ovici*, *-evici* aveau dreptul numai reprezentanţii păturilor sociale superioare şi se ataşau numai la prenumele tatălui. Toţi ceilalţi, chiar şi feciorii celora care se numeau cu *-ovici*, *-evici*, îşi formau patronimul cu *-ov*, *-ev*.

[5] Numele de familie nominalizate se găsesc în baza de date antroponimice a Republicii Moldova, iar cifra indicată între paranteze se referă la numărul purtătorilor din întreaga ţară.

BDD-V714 © 2014 Argonaut, Scriptor
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.31 (2026-11-27 03:03:33 UTC)

(225), *Surujii* (109), *Timoftii* (56), *Vanghelii* (140), *Vrabii* (1409); *Braşovschi* (50), *Buzovschi* (46), *Comorschi* (84), *Hotinschi* (67), *Manastârschi* (39), *Monastârschi* (60), *Roşulschi* (55), *Smochinschi* (54), *Ştefanschi* (58), *Benderschii* (33), *Moldavschii* (13), *Toporovschii* (40), *Urschii* (10) etc.

Uneori are loc şi substituirea sufixului românesc *-escu*, *-aşcu* prin *-esco*, *-aşco* şi a lui *-u* final prin *-o*: Piotr *Alexandresco*, Gheorghii *Popesco*, Mihail *Stroesco*, Ivan *Bodesco* Maria *Macaresco*, Iacov *Vedraşco*, Vasilii *Negro*, Dimitrii *Petco*, Pavel *Luppo* etc. (Codreanca 2012, p. 171, Cosniceanu 2012, p. 128).

De asemenea, se observă substituirea lui *-ă/-u/-e* final prin *-a* şi trunchierea rădăcinii: *Babalunga* (14), *Babilunga* (13), *Barbaneagra* (97), *Buzâla* (65), *Garuţa* (127), *Jumara* (12), *Mamaliga* (1392), *Placinta* (1164), *Sacara* (675), *Ţaralunga* (347); *Struţa* (130), *Rogoza* (22); *Palaria* (58) etc.

Dacă prin ataşarea sufixelor slave nu se ajungea la un nume cu o rezonanţă rusească credibilă se recomanda traducerea denumirilor meseriilor şi preluarea acestora ca nume de familie: *morarul* devenea *Melnic*, *pădurarul*, *Lisnic*, *fierarul*, *Cuzneţov* etc.

După 1812, conţopistul ţarist îl întreba pe ţăranul nostru:

– Как зовут? („Cum te cheamă?”)

– Creţu.

– Будешь Кучерявый. („Vei fi Kucereavâi.”)

Pe un altul:

– Как зовут?

– Nu ştiu.

– Ты что, дурак? („Eşti tâmpit?”)

– Da, zicea acela fără să înţeleagă ce e întrebat.

Azi toţi nepoţii lui sunt *Durac* sau *Duracov*[6].

La mai mulţi elevi, viitori preoţi şi dascăli, cu nume de *Scurtu* sau *Bălan*, li s-au schimbat numele de familie de către autorităţile şcolare, dându-li-se nume după sărbătorile bisericeşti: *Preobrajenschi* (astăzi atestăm doar o singură persoană cu acest nume) sau, în gene-

[6] Nicolae Dabija, *Despre numele basarabenilor*. http://cersipamantromanesc.wordpress.com/2011/02/04/despre-rusificarea-numelor-moldovenilor-basarabeni/

BDD-V714 © 2014 Argonaut, Scriptor
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.31 (2026-11-27 03:03:33 UTC)

ral, un nume „mai sonor”, desigur, în ruseşte: *Bogoliubov, Bogomolov, Bogoslov*, *Bogorad, Dobrograi* etc. (Cosniceanu 2012, p. 130).

În secolul al XIX-lea, administraţia rusă a introdus şi a aplicat în Basarabia formula cu trei nume la antroponimele româneşti, precum şi acordul în gen al patronimului şi al numelui de familie.

În cazul numelor de familie schimbate sau modificate fără voia purtătorilor lor, e necesară o lege de reromânizare. O cale de urmat ar fi iniţiativa *Comisiei pentru cultură al Parlamentului din Azerbaidjan*, care a pregătit un proiect de lege pentru derusificarea numelor de familie ale cetăţenilor azeri. Acest proiect prevede ca toţi nounăscuţii să fie trecuţi în acte cu numele derusificat, adică fără terminaţia *-ov* ori *-ev* pentru bărbaţi şi *-ova* ori *-eva* pentru femei, iar pentru toţi ceilalţi derusificarea numelui să fie opţională[7].

În perioada investigată au fost batjocorite şi prenumele noastre, fiind toate „traduse”. Nu mai atestăm *Ion, Vasile, Gheorghe, Ştefan, Tudor, Dumitru, Grigore, Petru, Alexandru, Ilie*. E un fapt confirmat: dacă îţi declarai copilul *Ion*, funcţionarul rus, deprins cu traducerea, scria automat *Ivan*; *Ştefan* se prefăcea în *Stiopa, Stepan* ş.a.m.d.

În timpul stăpânirii ruşilor, părinţii mai îndrăzneţi alegeau intenţionat copiilor nume „pretenţioase”, „străine”, de cele mai multe ori latine, nu doar pentru a-şi afirma prin aceasta ataşamentul la lumea latină, ci pentru a nu permite traducerea în rusă a numelor de botez, deoarece când declarai *Corneliu, Liviu, Ovidiu, Tiberiu, Titu, Traian, Virgil* etc., funcţionarul nu găsea nicio paralelă slavă şi era silit să scrie numele în forma propusă (Graur 1965, p. 54). Ulterior, toate prenumele care nu se pretau rusificării au fost interzise.

Lingviştii şi scriitorii basarabeni s-au revoltat continuu faţă de starea de lucruri din domeniul onomasticii, avertizând că funcţionarii rusolingvi ne-au schimonosit numele, cu sau fără voia noastră (Răileanu 2011, p. 122). Ca reacţie, multe persoane încearcă să-şi redobândească numele de familie din trecut, să revină la prenumele autentice. În „Cuvânt moldovenesc (Газеты националы молдове-

[7] Baku: proiect de lege privind derusificarea numelor de familie 12. 02. 2010; http://www.europalibera.org/archive/news/20100212/445/445.html?id=1956670

BDD-V714 © 2014 Argonaut, Scriptor
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.31 (2026-11-27 03:03:33 UTC)

няскы)” din 30 august 1918, este publicat un material despre tânărul Axentev, învăţător basarabean şi inimos luptător naţionalist, care „[…] nu vrea să se mai numească *Axentev,* ci *Axente, Petre Axente*! Pe „v” l-am dat pe apa sâmbetei, de sufletul ţarismului şi al fostei „maici” Rusia. ... Mi-am dat seama că litera aceasta însemna robia, pe care o suferim mai mult de o sută de ani! …mult rău şi mai ales multă ruşine ne-au pricinuit nouă „v”-urile, „schi”-urile şi celelalte particule pe care ni le-au atârnat ruşii de nume, ca semn că ne ţineam de ei cu trup şi suflet”.

Acest regim ignobil, fără amploarea de altădată, tinde a se perpetua la nesfârşit, întrucât şi astăzi persistă o sumedenie de recidive regretabile. Este vorba de continuarea practicilor sovietice de deznaţionalizare şi de rusificare a denumirilor[8] şi a numelor băştinaşilor români basarabeni, prin a le pune în actele de identitate numele mutilate în perioada sovietică. O practică vicioasă pentru care nu găsim o altă explicaţie decât o gravă carenţă a simţului pentru real, a sistemului care lâncezeşte.

În anii ’90, conform *Legii cu privire la funcţionarea limbilor vorbite* şi hotărârilor de Guvern ale Republicii Moldova, s-a trecut la scrierea numelor naţionale tradiţionale, la derusificarea numelor din actele de identitate. Numele erau derusificate în mod automat. S-au dat buletine de identitate şi paşapoarte. S-a scris *Ion* şi nu *Ivan*, *Sergiu* şi nu *Serghei*, *Petru* sau *Petre* şi nu *Piotr*, *Ştefan* şi nu *Stiopa* sau *Stepan*. Din nefericire, termenul de valabilitate al unor buletine a expirat. Azi, când oamenii merg să le reperfecteze, li se spune că prenumele lor sau ale părinţilor, care au fost cândva rusificate, apoi românizate, vor fi deja transcrise ca în documentele zise originale sovietice. Din cauză că organele stării civile, împreună cu secţiile de paşapoarte sau de evidenţă a populaţiei nu şi-au făcut datoria, nu au făcut ordine definitivă în *Registrul stării civile*, astăzi, din nou, numele trebuie românizate. Or, specialiştii de la oficiile stării civile, pe

[8] Toată lumea s-a obişnuit deja cu faptul că în limbile străine, care folosesc alfabetul latin, denumirea capitalei Republicii Moldova este transpusă ca şi în originalul românesc: *Chişinău*. Centrul European Comun de Vize din Republica Moldova, situat la Ambasada Ungariei din Chişinău, a introdus însă capitalei noastre o denumire nouă: *Kisinyov*.

BDD-V714 © 2014 Argonaut, Scriptor
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.31 (2026-11-27 03:03:33 UTC)

lângă faptul că nu ţin cont de normele limbii de stat şi nici de voinţa fiecărei persoane în parte, chiar dacă aceştia insistă asupra variantei corecte, nu ţin cont nici de documentele de arhivă[9]. Dacă în certificatul de naştere sovietic e scris în grafie chirilică *Gheorghii, Vasilii, Valerii, Anatolii* etc., în acte se trece varianta dialectală moldovenească, incorectă şi neliterară: *Gheorghi, Vasili, Valeri, Anatoli* etc., în loc de prenumele corecte *Gheorghe, Vasile, Valeriu, Anatol* etc.

Ne vom referi şi la un alt aspect, aparent insignifiant, dar în realitate extrem de relevant, care trădează un anumit gen de exclusivism velicorus. Presa din Federaţia Rusă, de exemplu, nu conteneşte să scrie şi acum *Gheorghii Ghimpu* (corect: *Gheorghe Ghimpu*), *Vasilii Tarlev* (corect: *Vasile Tarlev*), *Serghei Mocanu* (corect: *Sergiu Mocanu*), *Aleksandr Tanase* (corect: *Alexandru Tănase*), *Dmitrii Diacov* (corect: *Dumitru Diacov*) etc. Într-un articol, regretatul poet *Grigore Vieru* este numit *Grigorii Vieru* (*Григорий Виеру*), iar Ministrul de Externe, *Iurie Leancă*, devine *Iurii Leancă* (*Юрий Лянкэ*). Exemplul este urmat de publicaţiile, posturile de radio şi canalele TV de limbă rusă din Republica Moldova. Iată doar câteva nume spicuite de pe portalul ava.md: *Valerii Lazar* (corect: *Valeriu Lazăr*), *Dmitrii Braghiş* (corect: *Dumitru Braghiş*), *Anatolii Ţaranu* (corect: *Anatol Ţăranu*) etc. Totodată, pe acelaşi site scrie *Greqory Peck, Natalie Portman, George Bush*. Nu-i exclus ca autorii să nu fi fost rău intenţionat, să nu fi avut nimic împotriva numelor noastre, dar totuşi ne întrebăm: de ce lui *Peck, Portman, Bush* nu i se schimbă prenumele, iar poetului nostru naţional, şi nu numai, i-a fost refuzat acest drept, obligându-l să devină *Grigorii*? Părerea noastră e că, printr-o atare exprimare, cu voie sau fără voie, se dovedeşte emfază şi lipsă de respect şi, vrând-nevrând, se scuipă pe ceea ce avem mai scump: pe identitatea noastră naţională, pe dreptul de a ne numi în conformitate cu tradiţia şi în spiritul limbii române.

Nu vrem să ni se trunchieze numele, să ni le pocească cineva, aşa cum noi nu încercăm să le schimonosim pe cele străine.

[9] Interpelare făcută de Vitalia Pavlicenco în şedinţa din 15. 02. 07 în Parlamentul Republicii Moldova în legătura cu rusificarea numelor românilor din Republica Moldova; http://www.mail-archive.com/romania_eu_list@yahoogroups.com/msg21817.html

BDD-V714 © 2014 Argonaut, Scriptor
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.31 (2026-11-27 03:03:33 UTC)

În perioada investigată, în sfera onomasticii din Basarabia avem înregistrate numeroase exemple ce denotă abateri de la normele firești ale limbii române, având urmări grave asupra întregului sistem antroponimic. Materialele istorice sunt o dovadă că organele administrative ruseşti au rusificat, ba au şi schimonosit în mod arbitrar numele româneşti, în scopuri politice, de deznaţionalizare, de rusificare (Cosniceanu 2012, p. 132). Astăzi, pentru a ne salva de politicile de deznaţionalizare şi pentru a supravieţui deznaţionalizării, populaţia băştinaşă a Republicii Moldova nu are altă cale decât de se opune categoric oricărei forme sau încercări de rusificare forţată şi de a se integra în spiritualitatea românească, deoarece conştiinţa de neam, conştiinţa că mai avem un rost şi o menire pe acest pământ al strămoşilor, a rămas încă vie în sufletul românului basarabean.

Azi, mai mult ca niciodată, avem nevoie de unitate, dar, mai întâi de toate, de unitate în demnitate şi cred că e posibil odată ce nu „bietul om" e „sub vremi", ci „vremile sunt supt cârma omului", cum se pare că spunea cronicarul Miron Costin.

REFERINŢE BIBLIOGRAFICE

Bogdan 1913 = Ioan Bogdan, *Documentele lui Ştefan cel Mare*, vol. I–II, Bucureşti, Socec & Co, 1913.

Ciobanu 1926 = Ştefan Ciobanu, *Basarabia. Monografie*, Chişinău, Imprimeria Statului, 1926.

Codreanca 2012 = Lidia Codreanca, *Interferenţa bilingvă în onomastica românească din Basarabia (1812-1918)*, în „Limba română", Chişinău, 2012, nr. 5–6, p. 167–174.

Cosniceanu 2012 = Maria Cosniceanu, *Nume româneşti cu sufixe slave (preferate de purtători sau impuse de administratori?)*, în *Omagiu profesorului universitar, conferenţiar doctor Ion Melniciuc*, Chişinău, 2012, p. 126–132.

Graur 1965 = Al. Graur, *Nume de persoane*, Bucureşti, Editura Ştiinţifică, 1965.

Nistor 1991 = Ion Nistor, *Istoria Basarabiei*, Chişinău.

Răileanu 2011 = Viorica Răileanu, *Numele: marcă în configurarea şi „distanţarea" identităţii*, în „Akademos". Revistă de ştiinţă, inovare, cultură şi artă, Chişinău, VII, 2011, nr. 4, p. 120–123.

Varta–Dragnev 2005 = Ion Varta, Demir Dragnev, *Istoria românilor. Epoca modernă*, Chişinău, Editura Civitas, 2005.

ЧИЧАГОВ 1959 = В. К. ЧИЧАГОВ, *Из истории русских имен, отчеств и фамилии*, Москва, 1959.

BDD-V714 © 2014 Argonaut, Scriptor
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.31 (2026-11-27 03:03:33 UTC)

MDCCCXII–MMXII: STIGMATIZATION OF ROMANIAN NAMES AFTER THE ANNEXATION
(Abstract)

Onomastics (anthroponymy and toponymy) manages, not rarely, to shed light on the research of our history. However, in Bessarabia, the territory where many peoples succeeded and mixed throughout centuries, proper names would constitute an eloquent evidence regarding the order of succession, conditions and situations specific to the symbiosis, continuity or lack of continuity of the processes. During the 200 years after the annexation of Bessarabia to the Russian Empire, the "symbiosis" with the Russian people had serious repercussions on the whole anthroponymic system. Archival materials, historical documents, which cover the period 1812-2012, prove this fact. Proper names, including first names and family names, have suffered a number of deviations from the rules of the Romanian language. The changes of names made by foreign authorities served well defined intentions.

CUVINTE-CHEIE: *antroponimie, bicentenar, contact etnic, nume proprii.*
KEYWORDS: *anthroponymy, bicentennial, ethnic contact, proper names.*

Institutul de Filologie
al Academiei de Ştiinţe a Moldovei
Chişinău MD-2001, Bd. Ştefan cel Mare şi Sfânt, 1
Republica Moldova

BDD-V714 © 2014 Argonaut, Scriptor
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.31 (2026-11-27 03:03:33 UTC)